

**ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΣ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ
ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΩΣΗ**

‘ Ομάδα ’ Αναρχοσυνδικαλιστῶν

Σύντροφοι στή μισθωτή σκλαβιά

Πρίν λίγες μέρες μάθαμε από τόν τύπο ότι ολοκληρώθηκα ή απάτη που στήθηκε από τούς λακέδες τής Γ.Σ.Ε.Ε. και τ' άφεντικά πίσω από τήν πλάτη μας.

Όπως κάθε χρόνο έτσι και φέτος οι αυτόδιορισμένοι "προστάτες" μας παζάρεψαν μαζί με τ' άφεντικά τή τιμή τής εργατικής μας δύναμης. Η απάτη τελείωσε με τό να καθορίσουν 15% αύξήσεις τή στιγμή πού ο τιμάριθμος και τά κέρδη τών άφεντικών έχουν ανέβη στα ύψη. Αύτη ή απάτη θα συνεχίζεται όσο εμείς θα αφήνουμε να διευθύνουν τόν άγώνα μας και να ορίζουν τίσ τύχες μας οι λακέδες τής Γ.Σ.Ε.Ε. και οι ρεφορμιστές όλων τών κομμάτων πού έχουν καταντήσει τά συνδικάτα γραφειοκρατικούς μηχανισμούς και κυριολεκτικά αποτελούνται από τά Διοικητικά Συμβούλια, δηλαδή έμπιστους τών κομμάτων και τών άφεντικών και μία χούφτα ψηφοφόρους πού δίνουν στά Δ.Σ. έν λευκώ τήν έγκρισήτους στ' όνομα όλων τών υπόλοιπων εργατών.

Αυτό είναι ανασταλτικός παράγοντας για τή δημιουργία ενός αυτόνομου μαζικού συνδικαλιστικού κινήματος όπου θα συμμετέχουμε όλοι οι εργαζόμενοι κόντρα στ' άφεντικά και στά όργανά τους.

Σύντροφοι στή καθημερινή άθλιότητα

Δέν πρέπει να πιστεύουμε στίς υποσχέσεις πού σκορπίζουν δεξιά και άριστερά οι εργατοπατέρες τής Γ.Σ.Ε.Ε. και τών κομμάτων αλλά να προωθήσουμε σε κάθε τόπο δουλιās τή δημιουργία αυτόνομων εργατικών σωματείων πού θα εκφράζουν τή θέληση τής συνέλευσης όλων τών εργατών χωρίς να υπάρχουν μόνιμοι εκπρόσωποι και αρχηγοί και πού αυτά θα καθορίζουν τήν στάση τών εργατών απέναντι σε παζάρεματα όπως ή συλλογική σύμβαση.

Τή δημιουργία αυτών τών αυτόνομων εργασιαστικών σωματείων θα πραγματοποιήσουμε μέσα από τήν καθημερινή πάλη μας στους χώρους δουλειās και τήν καθημερινή ενεργοποίησή μας γύρω από τά προβλήματα μας. Τό βασικό έπιχείρημα πού προβάλλουν οι ρεφορμιστές ενάντια στ' αυτόνομα σωματεία είναι ότι διασπούν τήν ενότητα τού εργατικού κινήματος.

Αντίθετα όμως τά αυτόνομα σωματεία δέν διασπούν αλλά ενώνουν τό εργατικό κίνημα γιατί αυτά συνδέονται μεταξύ τους με άμεσα ανακλητούς αντιπρόσωπους από τούς εργάτες, πού θα αλλάζουν συνεχώς μέσα από τήν γενική συνέλευση.

-ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΟΜΟΣΗΜΟΝΔΙΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ

-ΚΑΤΩ Η ΜΙΣΘΩΤΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

-ΖΗΤΩ Ο ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΣ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ

-ΖΗΤΩ ΤΑ ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ

ΟΜΑΔΑ ΑΝΑΡΧΟΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΩΝ

Ε Π Α Ν Α Σ Τ Α Τ Ι Κ Ο Σ Σ Υ Ν Δ Ι Κ Α Λ Ι Σ Μ Ο Σ

Κ Α Ι

Ο Ρ Γ Α Ν Ω Σ Η

Ι. Μ ι σ θ ω τ ή έ ρ γ α σ ι α κ α ι κ ε φ ά λ α ι ο

1. Τό 1886, στο Σινάι ή άστυνομία χτυπούσε τούς έξεγεμμένους εργάτες στους δρόμους.

2. Σήμερα, ένατό χρόνο από τότε, εξακολουθούμε να ζούμε κάτω απ' τήν κυριαρχία τής καπιταλιστικής παραγωγής.

Εξακολουθούμε να ζούμε σ' ένα κόσμο πού θα μπορούσε να ονομαστεί "έμπορευματικός κόσμος". Εξακολουθούμε να είμαστε τό βασιμότερο έμπόρευμα από όλα τά έμπορεύματα. Τό έμπόρευμα πού παράγει κέρδος. Και αύτη ή σχέση πραγματοποιείται σήμερα με τήν κατανάλωση πού μας δίνει τό σύστημα να κάνουμε άκμή και σε πράγματα άχρηστα ή έπικύνδινα.

3. Τό έργοστάσιο, τό γραφεϊο, δέν είναι τίποτε άλλο παρά χώροι στους οποίους καταναλώνεται ή εργατική μας δύναμη. Η εργατική μας δύναμη πού έχει ήδη περάσει στην ιδιοκτησία τού καπιταλιστή από τή στιγμή πού περνάμε τήν πόρτα αυτών τών χώρων.

4. Έτσι ή εργατική μας δύναμη έχει χάσει κάθε δημιουργική ικανότητα μπλινοντας στην ύπηρεσία τού καπιταλιστή πού δέν τόν ενδιαφέρει ή κοινωνική ύημερσία αλλά τό κέρδος. π.χ Πολεμική βιομηχανία, χωροταξία, οικολογικό πρόβλημα, γραφειοκρατία κ.λ.π.

5. Ο καπιταλιστής είναι πού κατέχει και τό προϊόν τής εργασίας μας ενώ εμείς είμαστε τελείως άποξενωμένοι απ' αύτη. Δηλαδή, ή εργατική μας δύναμη δέν είναι τίποτε άλλο παρά μία μορφή τού κεφαλαίου και τό κεφάλαιο δέν είναι τίποτε άλλο παρά μία μορφή συσσωρευμένης εργατικής δύναμης.

6. Σε μας άπομένουν τά λίγα φίχουλα πού λέγονται μισθός ή άλλιως τιμή τής εργατικής δύναμης. Αύτη είναι ή διαδικασία τής άγοραπωλησίας πού λέγεται μισθωτή εργασία.

7. Όσο λοιπόν θα υπάρχει κεφάλαιο θα υπάρχει και μισθωτή εργασία και όσο θα είμαστε υποχρεωμένοι να πουλάμε τήν ίδια μας τήν ζωτικότητα και δύναμη για εργασία στ' άφεντικά, θα στηρίζουμε κι αυτούς πού κουμαντάρουν τήν σημερινή κοινωνία και έξουσιάζουν, με τά μέσα πλύσης έγκεφάλου και καταστολής, τή σκέψη μας και τή θέλησή μας.

8. Μέσα σ' αυτό τό καθεστώς τής μισθωτής εργασίας, σε μας δέν μένει ούτε μία στιγμή πού ή ανθρώπινή μας ύπόσταση να πραγματώνεται.

9. Ο βασικός θεσμός πάνω στον οποίο στηρίζεται αύτη ή σχέση είναι ή ιδιοκτησία. Αύτη είτε είναι ιδιοτική είτε κρατική είναι ο βασικός όρος για τήν ύπαρξη τής σημερινής οργάνωσης τής οικονομίας πού στηρίζεται στην έκμετάλευση τής μισθωτής εργασίας απ' αυτούς πού κατέχουν τά μέσα παραγωγής.

II. Ίδιοκτησία και κράτος

1. Το κράτος είναι ο πολιτικοοικονομικός μηχανισμός που με τὰ ὄργανά του στηρίζει και καθαγιαίνει τὸ σύστημα τῆς ἐκμετάλευσης.
2. Το κοινοβούλιο - τὰ δικαστήρια - οἱ φυλακές - ὁ στρατός - ἡ ἀστυνομία - οἱ νόμοι ἔχουν ἓνα καὶ μόνον προορισμό. Νὰ καταστέλλουν τὴν ταξινὴ πάλῃ. Νὰ κρατᾶνε ὅσο μποροῦν τοὺς ἐργάτες ὑποδουλωμένους στὸ ζυγὸ τῆς μισθωτῆς ἐργασίας.
3. Ἡ κυριαρχία αὐτῆ τοῦ κράτους πάνω σὲ κάθε ἐκδηλωσὴ τῆς ζωῆς εἶναι καὶ ἡ ἐξουσία του. Το κράτος δὲν διστάζει σὲ καμία περίπτωση νὰ ἐπιβάλλει τὴν ἐξουσία του μέ τῆ βία τῆς θεσμοποιημένης τρομοκρατίας (ἀστυνομία, στρατός, κ.λ.π.).
4. Το κράτος λοιπὸν εἶναι μηχανισμὸς ἀρρηκτα δεμένος μετὴν μισθωτῆ ἐργασία καὶ πρέπει νὰ χτυπηθεῖ ἀπ' αὐτοὺς πού μάχονται ἐναντίον της.
5. Στὶς παλιότερες μορφές ἀνάπτυξης τοῦ κεφαλαίου (ιδιωτικὴ οἰκονομία-ἐλεύθερο ἐμπόριο), ἡ ἰδιοκτήτρια τάξη εἶχε καὶ τὴ διεύθυνση τῆς παραγωγικῆς διαδικασίας. Δηλαδή, ὁ καπιταλιστὴς καθόριζε τὸ τί καὶ πόσο θὰ παράγει χωρὶς καμία κεντρικὴ παρέμβαση. Το κράτος περιοριζόταν μόνον στὸ νὰ ἐπιβάλλει τὸ νόμο καὶ τὴν τάξη πού θὰ στηρίζε τὸ κεφάλαιο.
6. Σήμερα ἡ ἀνάπτυξη τῶν πολυεθνικῶν ἐταιρειῶν (γιγαντισμὸς) καὶ ἡ τάση τῆς παραγωγῆς νὰ ὑποσκελίσει τὴν ανταπόκριση καθιστᾶ ὀλοένα καὶ περισσότερο ἐμφανῆ τὴν ἀνάγκη μιᾶς κρατικῆς διεύθυνσης τῆς οἰκονομίας.
7. Αὐτὴ ἡ ἀνάγκη ὁδηγεῖ ὥστε τὸ κράτος τείνει νὰ ἀναλάβει τὸν ὀλικὸ ἐλεγχὸ τῆς κοινωνίας ἐπεκτείνοντας τὴν κυριαρχία του ἀκόμη καὶ στὴν παραγωγή.
8. Αὐτὴ ἡ τάση ἀναδιάρθρωσης τῆς καπιταλιστικῆς παραγωγῆς ἀκολουθεῖ τρία παράλληλα μοντέλα (μέ σημαντικὲς ὁμοιότητες ὅσο καὶ διαφορές). α) Το μοντέλο τῆς παρέμβασης τοῦ κράτους στὴν παραγωγή (κρατικὸς παρεμβατισμὸς - Σουηδία, κ.λ.π.). β) Ἡ συγχώνευση τῆς ἰδιοκτήτριας καὶ τῆς διευθύνουσας τάξης μέσα στὸ κράτος (κρατικομοнопωλιακὸς καπιταλισμὸς), καὶ γ) Ἡ κρατικοποίηση τῆς παραγωγῆς (κρατικὸς καπιταλισμὸς - Ρωσία).
9. Το ἀντικαπιταλιστικὸ - ἀντικρατιστικὸ κίνημα πρέπει κατὰ τὴ γνώμη μας, νὰ λάβει ὑπόψη του αὐτὲς τρεῖς οὐσιαστικὲς ἀλλαγές στὴ φύση τοῦ συστήματος γιὰ τὸν καθορισμὸ τῶν παραπέρα στόχων καὶ τῆς πρακτικῆς του.

III. Ρεφορμιστικὸς ἢ ἐπαναστατικὸς συνδικαλισμὸς.

1. Ἀπὸ τρεῖς πρῶτες κιόλας ταξινὲς συγκρούσεις δύο ἦταν τὰ βασικὰ ρεύματα μέσα στὸν συνδικαλισμὸ. Ὁ ρεφορμιστικὸς (μεταρρυθμιστικὸς) συνδικαλισμὸς καὶ ὁ ἐπαναστατικὸς συνδικαλισμὸς.

2. Ὁ ρεφορμισμὸς σὰν ἀντίληψη δὲν βλέπει τὸ συνδικάτο σὰν τὸ ὄργανο τῶν ἐργαζομένων γιὰ τὸν ἀγῶνα πρὸς τὴν ἐπανάσταση καὶ γιὰ τὴν ἐπανάσταση, ἢ, στὴν καλύτερη περίπτωση, βλέπει τὸ συνδικάτο σὰν βοηθητικὸ ὄργανο τῆς πολιτικῆς ὀργάνωσης (τοῦ κόμματος) πού προωθεῖ κατ' αὐτὸν τὴν ἀλλαγὴ (μαρξισμὸς - σοσιαλδημοκρατία κ.λ.π.).
3. Ἀφαιρῶντας λοιπὸν ἀπὸ τὸ συνδικάτο αὐτὸν τὸν βασικὸ (κατὰ τὴν γνώμη μας) ἱστορικὸ του ρόλο τὸ καθιστᾶ ἓνα διαιτητικὸ μεσολαβητικὸ μηχανισμὸ, ἓνα τράστ πού ρυθμίζει τὴν τιμὴ καὶ τρεῖς συνθήκες ἀγοραπωλησίας τῆς ἐργατικῆς δύαμης.
4. Αὐτὸ ἔχει σὰν συνέπεια, στὸ μοντέλο ὀργάνωσης πού προτείνει ὁ ρεφορμιστικὸς συνδικαλισμὸς, νὰ μὴ δίνει κάποια ἀντι-ιεραρχικὴ πλατφόρμα γιὰ τὸ μέλλον ἀλλὰ νὰ διατηρεῖ ἐξουσιαστικὲς κατακόρυφες ὀργανωτικὲς μορφές τοῦ καπιταλισμοῦ.
5. Αὐτὲς οἱ μορφές στηρίζονται στὴν ἱεραρχία καὶ τὴν ἐκπροσώπηση. Στὴν ἔλλειψη κάθε αὐτονομίας καὶ στὴ συγκεντρωτικὴ διαδικασία λήψης τῶν ἀποφάσεων ἀπ' τὴν κορυφή.
6. Ἀκόμα, αὐτὲς οἱ ὀργανωτικὲς μορφές τοῦ ρεφορμισμοῦ καταργοῦν κάθε δικαιοδοσία τῶν ὀργανώσεων βάσης, πού τρεῖς καθιστοῦν φερέφωνα τῶν ἀποφάσεων τῆς κεντρικῆς διοικήσεως.
7. Στὴ σημερινὴ φάση ἀνάπτυξης τοῦ κεφαλαίου, σὲ πολλὲς περιπτώσεις, ὁ ρεφορμιστικὸς συνδικαλισμὸς καὶ τὰ θεσμοποιημένα συνδικάτα ἐνσωματώνονται στὸ κράτος ἀποτελῶντας συστατικὰ του μέρη (συνδιαχείρηση - Ἀγγλία, Γερμανία, Σουηδία, κ.λ.π.).
8. Στὴν Ἑλλάδα, μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι δὲν ὑπάρχει παράδοση ἐπαναστατικοῦ συνδικαλισμοῦ. Το συνδικαλιστικὸ κίνημα τὸ μονοπωλοῦν οἱ ἐκἀστοτε ρεφορμιστικὲς παρατάξεις (κυβερνητικὲς ἢ μαρξιστικὲς).
9. Το μοναδικὸ οὐσιαστικὸ συνδικάτο, ἡ Γενικὴ Συνομοσπονδία Ἑργατῶν Ἑλλάδας (ΓΣΕΕ) εἶναι ἓνας θεσμοποιημένος μηχανισμὸς, παρακλάδι τοῦ ὑπουργείου ἐργασίας, πού καθορίζει τὰ πράγματα στὸν κόσμο τῆς ἐργασίας μέσα ἀπὸ ἓνα παρασηκηνικὸ κλίμα.
10. Οἱ ἐπιμέρους κλαδικές, ὁμοιοεπαγγελματικὲς ὀργανώσεις δὲν ἔχουν οὐσιαστικὴ πρόσβαση στοὺς ἐργαζόμενους καὶ περιλαμβάνουν μόνον τὰ μέλη καὶ τοὺς ὀπαδοὺς τῶν τεσσάρων κύριων παρατάξεων πού δροῦν σ' αὐτὲς (ΑΕΜ, ΕΣΑΚ, ΠΑΣΚΕ, ΠΕΣΠ).
11. Ἡ ὅλη λειτουργία αὐτῶν ὀργανώσεων συνίσταται σ' αὐτὴ τὴ διαδικασία: μιὰ φορὰ τὸ χροῖο ἡ βάση καλεῖται καὶ ἐκλέγει τὰ διοικητικὰ συμβούλια. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα αὐτὰ ἀποφασίζουν καὶ ἡ βάση ἐκτελεῖ. Αὐτὰ ἀποφασίζουν τρεῖς ἀπεργίες καὶ ἡ βάση ὑπακούει. Ὅποτε αὐτὰ κρίνουν ἀναγκαῖο καλοῦν τὴ βάση σὲ συσκέψεις ὅπου τῆς ἐκθέτουν τὴν πολιτικὴν τοῦς.
12. Αὐτὴ ἡ κατάστασις ἔχει ὀδηγήσει σὲ τέτοιο τέλμα τὸ ἐργατικὸ κίνημα ὥστε σχεδὸν καμιά οὐσιαστικὴ σύγκρουση δὲν ἔχει γίνῃ τὰ τελευταῖα πέντε χρόνια.

13. Οἱ λίγες προσπάθειες άμεσης δράσης άπ' τήν πλευρά τῶν εργατῶν χτυπιούνται μέ βία άπ' τό κράτος καί τά ρεφορμιστικά σωματεία. Π.χ. κινήτοποιήσεις τοῦ κλάδου τῶν οἰκιακῶν συσκευῶν, τῶν οἰκοδόμων, κ.λ.π.

IV. Ἐπαναστατικὸς συνδικαλισμὸς καί ὀργάνωση

I. Ἀντίθετα άπ' τόν ρεφορμιστικό, ὁ ἑπαναστατικός συνδικαλισμὸς ἐκφράζει τήν αντίληψη τῆς ἀλλαγῆς τῆς κοινωνίας μέσ' άπ' τήν κίνηση τῶν ἑπαναστατημένων μαζῶν. 2. Κατά τήν άποφή μας, αὐτή ἡ αντίληψη δέν εἶναι άπόρροια μιᾶς ἑπαναστατικῆς ιδεολογίας, ἀλλά ιστορική ἐκφραση τῆς πάλης τῶν τάξεων στό ὀργανωτικό πεδίο. Δηλαδή, ὁ ἑπαναστατικός συνδικαλισμὸς δέν εἶναι μιᾶ θεωρία γεννημένη στό μυαλό κάποιων σοφῶν ἀλλά ἕνα ἑπαναστατικό κίνημα γεννημένο μέσα άπό τήν πάλη τῶν τάξεων.

3. Ὁ ἑπαναστατικός συνδικαλισμὸς βασίζεται σέ δύο πράγματα: α) στήν άμεση δράση καί β) στήν ἀντιεξουσιαστική ὀργάνωση.

4. Ἡ άμεση δράση εἶναι ἡ πρακτική πού ἐξασκεῖται άπό τή βάση τῶν εργατῶν χωρὶς τή μεσολάβηση διαιτητῶν καί μεσαζόντων. Τό κύριο στοιχεῖο τῆς εἶναι ἡ άπ' εὐθείας ταξική σύγκρουση τῶν εργατῶν μέ τά άφεντικά, πού δεξύνει τίς ἀντιθέσεις ἐξασκώντας ἑπαναστατικούς τρόπους πάλης. Ἄγρια άπεργία, σαμποτάζ στήν παραγωγή, κ.λ.π.

5. Αὐτός ὁ τρόπος δράσης πού χρησιμοποιεῖ ὁ ἑπαναστατικός συνδικαλισμὸς ἔρχεται σέ ἀντίθεση μέ τίς ρεφορμιστικές μαλακίες περί διαιτησίας καί τοῦ συνδικαλισμοῦ τῶν τριτοβαθμίων ὀργάνων.

6. Ὁ ἑπαναστατικός συνδικαλισμὸς σάν θεωρία ὀργάνωσης ὑποστηρίζει τήν ὀργάνωση τῶν εργατῶν μέσα σέ ἐπιπεδα συνδικάτα πού λειτουργοῦν βάσει τῶν ἀρχῶν τῆς ἀποέντρωσης, τῆς αὐτονομίας, τῆς ἀνακλητότητας καί τοῦ πλουραλισμοῦ.

7. Τό ἑπαναστατικό συνδικάτο εἶναι μιᾶ δημοσπονδία αὐτόνομων ὀργανώσεων τῶν εργατῶν στόν τόπο παραγωγῆς.

8. Αὐτές οἱ ὀργανώσεις ἀποτελοῦν τίς βασικές ἐλεύθερες δομές άπό τίς ὁποῖες σχηματίζεται τό ἑπαναστατικό συνδικάτο.

9. Ἡ ἐλεύθερη συμμετοχή τῶν εργαζομένων σ' αὐτά τά συμβούλια βάσης καταργεῖ τό ρόλο τοῦ συνδικάτου σάν μεσολαβητῆ καί τράστ τῆς εργατικῆς δύναμης καί τό καθιστᾶ ὄργανο τῶν μαζῶν γιά τήν άπό κοινοῦ ἐξάσκηση τῆς άμεσης δράσης.

10. Ὅλες οἱ άποφάσεις κατά συνέπεια, παίρνονται άπό τήν βάση μέσα άπ' τίς συνελεύσεις τῶν συμβουλίων βάσης καί συγκεντρώνονται σέ τοπικά καί εὐρύτερα ἐπιπεδα άπό τοῦς πάντα ἀνακλητούς καί ἐναλλασσόμενους ἀντιπροσώπους.

11. Αὐτό σημαίνει ὅτι στό ἑπαναστατικό συνδικάτο ὅλες οἱ ἀρμοδιότητες εἶναι ἐκτελεστικές καί ποτέ άποφασιστικές. Ἡ μόνη πού άποφασίζει εἶναι ἡ βάση.

12. Ἡ λειτουργία τοῦ ἑπαναστατικοῦ συνδικάτου δέν στηρίζεται στό δημοκρατικό συγκεντρωτισμό ἀλλά στόν ἑπαναστατικό πλουραλισμό. Δηλαδή, κάθε άποφή μπορεί καί ἔχει τό δικαίωμα νά προπαγανδίζεται στό κοινωνικό πεδίο ἀνεξάρτητα ἂν εἶναι μειοψηφία ἢ πλειοψηφία.

13. Τό ἑπαναστατικό συνδικάτο, λοιπόν, εἶναι ἡ ἐλεύθερη ὀργάνωση τῶν μαζῶν στό χωρο παραγωγῆς. Εἶναι ἡ φυσική ὀργάνωση τῶν εργαζομένων.

V. Ἐπαναστατικὸς συνδικαλισμὸς ἐργατικῆς διεκδικήσεως - Γενικευμένη αὐτοδιεύθυνση.

I. Γιά τόν ἑπαναστατικό συνδικαλισμό δέν ὑπάρχουν αἰτήματα, ὑπάρχουν ἀπαιτήσεις.

2. Τό ἑπαναστατικό συνδικάτο σάν φυσική ὀργάνωση τῶν εργαζομένων στό χωρο παραγωγῆς ἔχει ἕνα διπλό προορισμό. α) Τήν προώθηση τῶν κατακτήσεων τῶν εργαζομένων μέσα άπ' τήν άμεση δράση καί β) τήν προώθηση τῆς ταξικῆς πάλης ἐνάντια στ' άφεντικά μέ τελικό στόχο τήν κατάργηση τῆς μισθωτῆς ἐργασίας καί τῆς ἐκμετάλλευσης ἀνθρώπου άπό ἄνθρωπο, καθὼς καί τήν ἐλεύθερη ὀργάνωση τῆς κοινωνίας μέσω τῆς γενικευμένης αὐτοδιεύθυνσης.

3. Ὁ ἑπαναστατικός συνδικαλισμὸς συνδυάζει αὐτούς τοῦς δύο στόχους ὥστε μέσα άπ' τήν καθημερινή σύγκρουση στό χωρο τῆς παραγωγῆς νά ξεκαθαρίζει ὄλο καί περισσότερο ἡ ἀνάγκη γιά τήν κοινωνική ἐπανάσταση καί τήν γενικευμένη αὐτοδιεύθυνση.

4. Ἡ αὐτοδιεύθυνση τῆς παραγωγῆς (καί τῆς ζωῆς) καταργεῖ τήν ἰδιοποίηση τῆς ἐργασίας καί τῆς δραστηριότητας τῶν εργαζομένων άπ' τήν ἰδιοκτήτρια καί διευθύνουσα τάξη χειραφετώντας ἔτσι τήν ἐργασία καί καταστρέφοντας τήν οὐσία τοῦ ἐμπορεύματος πού ἀποτελεῖ τήν βάση τῶν σημερινῶν διαχωρισμένων κοινωνικῶν σχέσεων.

5. Ἡ ἀπό κοινοῦ χρησιμοποίηση τοῦ κοινωνικοῦ πλούτου χτυπᾶ τίς ἀλλοτριωμένες κοινωνικές σχέσεις φέρνοντας στή θέση τους τίς ἐλεύθερες σχέσεις τῶν ἀνθρώπων.

6. Ἡ μισθωτή ἐργασία σάν πρωταρχικό ἀνταλλακτικό ἐμπόρευμα παύει νά ὑφίσταται καί τή θέση τῆς παίρνει ἡ ἐλεύθερη δημιουργία, ὅπου στηρίζεται στήν ἀρχή τοῦ "ἀπ' ὄλους γιά ὄλους". Κατά συνέπεια, σ' ἕνα τέτοιο σύστημα ἐργασίας, ἡ κατανάλωση θά εἶναι αὐτή πού θά καθορίζει τήν παραγωγή ἐνῶ στό σημερινό ἐκμεταλευτικό σύστημα ἡ παραγωγή καθορίζει τήν κατανάλωση. Δηλαδή, ἡ παραγωγική διαδικασία θά κρῖνεται άπ' τίς ἀνάγκες τῶν ἀνθρώπων.

7. Ἡ ὀργάνωση τῆς ζωῆς θά διευθύνεται άπ' τοῦς ἴδιους τοῦς παραγωγούς καί θά συντονίζεται μέσα άπ' τά συμβούλια τῶν παραγωγῶν.

8. Τό κράτος, ὁ στρατός, ἡ ἀστυνομία, τά σύνορα, τά σχολεῖα, ἡ πατριδα, ἡ οἰκογένεια γίνονται μουσειακά εἶδη, κόπρανα μιᾶς ἐποχῆς κοινωνικῆς δυσκοιλιότητας.

9. Σήμερα πού ὁ καπιταλισμὸς φτάνει στό σημεῖο ἐκρηγῆς του, ἡ αὐτοδιεύθυνση εἶναι ἡ μόνη λύση.

VI. Η Ελληνική πραγματικότητα και οι επαναστατικές εργοστα- σιακές ομάδες.

1. Στην Ελλάδα σήμερα ο εργατικός συνδικαλισμός έχει πέσει κυριολεκτικά σ' ένα τέλμα.

2. Μετά την καταστολή του εργοστασιακού κινήματος Πι-
τσος, Α.Ε.Γ, Ήσιμος, κλπ και του οικοδομικού (23 Ι-
ούλη - 25 Μάη) χάθηκε ουσιαστικά η ευκαιρία στο να ά-
ναπτυχθεί μια άμεση δράση στους χώρους παραγωγής, με
αποτέλεσμα σήμερα οι εργάτες να περιορίζονται στο φά-
ντασμα του μεσολαβητικού συνδικαλισμού που διεξάγεται
στά παρασηφνία από τα διοικητικά συμβούλια των ρεφορ-
μιστικών συνδικαλιστικών ενώσεων.

3. Παράλληλα το κεφάλαιο αναδιπλώθηκε ανακαινίζοντας
και συμπληρώνοντας τα μέσα καταστολής του εργατικού
κινήματος. Π.χ. Απεργοσπαστικός μηχανισμός, εργατική νο-
μοθεσία, ΜΑΤ, διώξεις συνδικαλιστών, μαζικές απολύσεις
κλπ. με αποτέλεσμα μια άνοιχτη άμεση δράση σήμερα στους
τόπους παραγωγής να είναι αδύνατη.

4. Σ' αυτή την κατάσταση η μόνη λύση είναι η προώθηση έ-
παναστατικών ομάδων μέσα στους τόπους παραγωγής που θα
συσπειρώσουν τους επαναστάτες εργάτες και σαν στόχο
τους θα έχουν την προώθηση της άμεσης δράσης.

5. Η δράση αυτών των ομάδων πιστεύουμε πως θα συνίστα-
ται στα εξής πράγματα. α) να χτυπήσουν τον ρεφορμι-
στικό συνδικαλισμό και να ξεσκεπάσουν τα παζάρια του
μέ τ' άφεντικά. β) Νά προωθήσουν επαναστατικές μορφές
δράσης όπως τες άγριες απεργίες, τες καταλήψεις, το
σαμποτάζ της παραγωγής, κλπ. γ) Νά προπαγανδίσουν την
λήψη των αποφάσεων από τους ίδιους τους εργάτες μέσω
των γενικών συνελεύσεων και να κτυπήσουν το πνεύμα
της έκπροσώπισης.

6. Εδώ πρέπει να διευκρινήσουμε ότι σε καμία περίπτωση
δέν πιστεύουμε ότι αυτές οι ομάδες μπορούν να υποκατα-
στήσουν τις πραγματικές οργανώσεις των εργατών στους
χώρους παραγωγής.

7. Αυτές οι ομάδες από τον ίδιο τον καθορισμό της δρά-
σης τους είναι οι καταλύτες της ζύμωσης για την προώ-
θηση της ταξικής πάλης δια μέσου της άμεσης δράσης.